

A valóságteremtés metafizikai megfontolásai.

Article URL

www.asztrologia.ro/

Author

Dénes Mária

Published: March 22, 2019, 12:40 pm

Dénes Albert Valóság teremtés annyira létszertartozik, hogy hajlamosak vagyunk csak a teremtett valóságot tekinteni az egyetlen valóságnak. Legalábbis a szemjében. Á-gy diktálja, hogy a szemkura adott, a teremtett, az eláttunk ill valóságot áfixáltan teljes valóságnak fogjuk fel.

Hogy ezt a fixált, rágztett valóságot is csak tárdékes részleteiben vagyunk képesek járól-rosszul tanulmányozni, az leginkább komikusan objektívizál magatartásunkból ered, hogy ne mondjak szemléletet. Amikor a modern gondolkodás álvonala oda jutott, hogy kijelenthette: vgre sikerült a gondolkodást megtisztánia a metafizika gomolygás kátdátul, akkor már az is bekövetkezett, amire azt szokták mondani, hogy a fárdázzel együtt a gyermeket is kiáltik.

Hajlamosak vagyunk nehezen észrevenni azt az egyszeri ténnyet, hogy a most szemkura adott valóság is elátt valamikor valahonnan, valahogyan és hogy folyamatosan j állapotok, kárlálmények, helyzetek, események, dolgok jelennek meg. Arra most nem terek ki, hogy mit értek az állapot, a kárlálmény, a helyzet, az esemény szavakon, csupán annyit jegyez meg, hogy kárlálmény metafizikai jelentéseket hordoznak, még akkor is, ha egy állásban szívegben ágynevezett sz-non-mikus kapcsolatba hozhatjuk ezeket.

Téjt, hisszük, tudjuk, látjuk, tapasztaljuk, hogy a valóság- ágymond- teremtődik, kárlálmény, bennünk és, hogy mi bele vagyunk ágyazva ebbe a valóságba. Ez ágy is van. Csakhogy az ember tudásul kell vegye, hogy -ebbül a folyamatból álmagát ki nem vonhat adon,- akt-v/passz-v, tudatos/tudattalan hozzáállással ászt vesz a valóság teremtésben.

Jelen rásom cálja, náhny, a valóságteremtésre vonatkozó megfontolást tenni. Annak árdében, hogy ez minél mentesebb legyen a pszeudometafizikai káld homálytál, igyekszek a gondolatokat minél kálvetkezesebb, logikusabb formában levezetni.

Szándékosan egy teljesen rossz és egyáltalán nem árvad pldát mutatok be, nevezetesen azt, hogy hogyan teremthet egy árt. Járl olvasták. Egy árt. Mondjuk, egy karárt. Azt fogjuk megnézni, hogy hogyan fogom megteremteni az árt. ágáretes, nem? De, legalábbis, mint metafizikai experimentum.

Előbb azonban tisztázzunk le náhny, a teremtéssel kapcsolatos áelméleti alapelvet.

Most csak egy metafizikai kijelentést teszek, kásább fány fog derálni a lánnyegre.

Az ige a teremtés, és ugyanez az ige, sz, logosz az, amely a magá általi teremtés értelmét is megadja.

Erre ászlegesen egyes gondolkozók is rájáltak, az árt fektetnek olyan nagy hangsúly a sz

logikai, szemantikai, pragmatikai aspektusaira. Ezt mind úgy teszik, mintha csakis a helyes megismerés érdekében, beleértve a kommunikációt is tennék. Ez így is van, tényleg ezért is teszik. Csakhogy van egy olyan rejtett cél is, amit valószínűleg kontrollálnak vagy valószínűleg manipulációjuknak lehet nevezni, és ami abban áll, hogy a másik korszak valószínűleg elemeket minél magabiztosabban keze alatt tartsa. Ezt lehet csinálni, csakhogy ez nem visz kézelebb az embernek a valószínűleg teremtésben való részvételére megértéséhez. Pengelesre csak szolt logikával egy idő után inkább átmetszi a valószínűleg szívet, mintsem hogy megértene, hogyan és miért keletkezett ez a szívet, és milyen szerepet játszott maga ennek a szívetnek a megteremtésében. Mindez nem zárja ki, hogy valakinek nem lehet jó, és les logikája. Ha a metafizikai megértésre használna ezt, akkor egy ársi se gts a logika, ha csak egyedül lehetséges valószínűleg magyarul, akkor akadály. Ugyanis, a logikának az a szerepe, hogy a megértési folyamatokban megadja a gondolatok helyes szerkezetét, a gondolatok szisztematikus kritériumait, s nem pedig az, hogy a nyelvben magyarul szolgálnak. Menjünk tovább, ugyanis a gortem egy karát.

Ismerjük a metafizikának azt a valószínűleg modelljét, miszerint a teljes valószínűleg megnyilvánult és meg nem nyilvánult valószínűleg oszta fel. A megnyilvánult valószínűleg az, ami a szemünk elé áll, ez a teremtett, explicit, számunkra adott valószínűleg. Hogy mennyit látunk ebből, az más kérdés. Akármilyen furcsán hangzik, de a meg nem nyilvánult valószínűleg is fel lehet osztani és ebből a célból lehet a valószínűleg-teni egy olyan részt, amely ugyan még nem nyilvánult meg, de más tartalmaz olyan szellemi gyökereket, metafizikai lehetőségtartományokat, amelyek aztán átjutnak a megnyilvánulásba és konkrét, explicit alakot öltenek. Természetesen, ez csupán a megértés célját szolgálja felosztás. Ilyen csak a valószínűlegban van. (Utóbbi mondat nem elrész, humorként színtam).

Nos, megjelöltük azt a helyet, ahonnan a valószínűleg teremtés operáns elemei származnak. Szellemi gyökereknek lehet nevezni, amelyek a valószínűleg állapotok vagy ha úgy tetszik elmu-állapotok szellemi értelemben vett alakzataiba rendeződnek és egy-egy ilyen állapokra van egy szűz, az illető állapotot egybetartó logosz, amit kézzel nem ismerjük. Csupán kére tudjuk a rni a valószínűleg az állapotokat a magunk jelszerűs használt fogalmi nyelvvel, így számunkra ezek az állapotok, vagy teremtési elmu-állapotok úgy foghatók fel, mint lehetőségtartományok, amely tartalmaznak az illető állapotokkal kapcsolatos köveket, fogalmakat, korábbi tapasztalatok kölmény- és emlékkanyagát, öröket, köpzeteket stb.

Ezzel a valószínűleg szerével, vagy- ha a valószínűleg gon a megnyilvánult világot értjük- a valószínűleg getti szerével- az embernek ki nem kapcsolható, meg nem szüntethető kapcsolata van. Erről nem tudni annyit jelent, hogy az ember metafizikai természetű állapotaiban számára is érthetetlen helyzeteken keresztül sodródik, zavarosabbnál zavarosabb körülmények között (látjuk meg, hogy ez is egy állapot!- még hozzá olyan, amelyre az állapotot megnevező szűz is van, szanszkrit nyelven avidja, magyarul más fogalmiasabban tőréskes kás, alvajás).

Ne felejtjük el, hogy a szűz, az ige, a logosz nem csak teremt, hanem amit teremt, annak megadja az értelmét is. Ez részben azt jelenti, hogy ha úgy tudnánk teremteni, akkor a teremtés egyszerre lenne itatva értelemmel, részben pedig azt, hogy ha mégis valahol valamiben hiba csúszik be, akkor a hibás állapotot egészében megnevezni köpes logosszal ki tudnánk javítani a hibát. Ilyen logosszal kézzel nem igazán rendelkezünk, az említett példában szereplő avidja- s itt meg lehet említeni magát a vidját, amely tőrésletes öberséget jelent- nem a maga logosszerűségében tudjuk részt venni- azonnal felfogni, s így annak ellenére, hogy ezek a szavak logosszal rendelkeznek, eltart egy jó darabig, amíg igazán megértjük. Olyan ez, mint amikor egy köpen valószínűleg foltokat, vonalakat, szármánylatokat látunk és csak hosszas vizsgálás után ismerjük fel, hogy pl. egy arcot jelenít meg.

Na, de most aztán már tényleg nekilátnak a beárgált karokra megteremtésnek.

Azonban még kérek egy kis félrelételemet. Amíg az ember, de jobban mondva az emberiség nyelvnek, az a gondolatbeli és képi világnak nincs meg az a logosz-szónvonala, amely a valóságghatáron (megnyilvánult-meg nem nyilvánult átmenet) szákságos a teremtésben való világos, áber, értelmes részvételhez, addig szákságoszerően csak azzal a készséggel tud operálni, amellyel éppen rendelkezik. Ha teremteni akarok valamit, akkor a teremtés értelmét is meg kell adjam, a teremtett dologgal együtt. Ne felejtsek el, hogy a logosz teremt, de megadja a teremtés értelmét is. A teremtéshez szákságos világos, értelmes logosz, szám helyett csak ennek megfelelőbb formáival rendelkezek, a teremtés értelmét sem tudom pontosan megadni, csupán jól-rosszul szíszhezozott metafizikai indoklással helyettesíteni. Erre azonban nagy szákság van, mert ha nem adom meg a teremtési szándékot az ánykedsem metafizikai indoklást, legalább valamilyen ácazást, mert alakban, akkor értelmetlen teremtést tudok csak végrehajtani, amely inkább lenne fekete mágiá, de legalábbis ilyenszerű ké-sorlet, mint értelmes teremtés.

Tehát, meg kell indokoljam, miért akarok ráteremteni.

Kezdek:

- szákság van arra, hogy lássam az időt,
- elhatároztam, hogy időbeosztásomat tudatosabban fogom megszervezni, s maga az ára a konkrét használati értéknél, az időmórosen ké-vál egy szimbolikus hordozója annak a szándékotnak, hogy ezután jobban, értelmesebben, kávetkezetesebben fogok bánni az idővel,
- asztrológiai nyelven szálvá, harmániába akarok kerülni a Szaturnusszal, amelynek egyik legfontosabb jelentése az idő.

Indoklásnak, a teremtésbe való részvétel felelősségbeli kritériumának a megjelölésére ennyi elég, legalábbis tegyük fel, hogy igen. Ennyi legalábbis elegendő ahhoz, hogy lelkiismeretemmel annyira szíszhangzáiban legyen, miszerint tudhatom, hogy nem kávetek el semmilyen fekete mágiát, vagyis nem ártom meg az áEgyetemes Teremtésszellemét tényleg.

Ámbár:

- karra eddig én az ázletben vettem, a munkahelyemen teljesített szolgáltatásért kapott pénzben, hacsak ándákba nem kaptam, ha jól emlékszem, kért rá, egészen áletemben, Igen ám, de:

- a munkahelyemen teljesített szolgáltatásnak olyan feltételei vannak, amelyekkel ha valamiképpen nem rendelkeznek, nem tudnak ott szolgáltatást teljesíteni, kávetkeztetésükkel nem kapnak pénzt, továbbá menve, pedig nem tudnak ráteremteni.

Kázzánságosan és kélsádulegesen azt lehet mondani, hogy elvágok egy adott munkát, amire kapok egy bizonyos pénzásszeget. Erre aztán éppen azt áteremthetek, amire elegendő. Vethetek rá, krumplit, ruhát, aztán ha elfogy a pénz, áemár semmit sem tudok teremteni, vág a varázsnak. Csakhogy én nem varázsolni akarok, hanem a teremtést megérteni.

1. Árt nem csak vethetek, hivatalos munkahelyemen kapott pénzzel, hanem kaphatok is valakitől.
2. Nem csak a munkahelyemen fejthetek ki olyan tevékenységet, amely szíszféggésben áll bizonyos teremtésszínnyel, a teremtés ácazása az ácazása.
3. Kideríthat, hogy metafizikai indoklással - hogy miért kell nekem az ára- nem helytálló, a-gy ahhoz, hogy az idővel harmániába kerülni, nem egy áj, szám, mutatás, elég áns karra kell. Lehet, hogy a kezembe kerül egy olyan kányv, amit még meg sem kell vegyek, amelyből sokkal

többet megtudok az értelmesebbekben hasznos élethelyzetekről, mint amit egy karra birtoklásra nyújt.

Figyeljtek meg jól az eddigieket:

1. Egy karra kell nekem, azzal a metafizikai indoklással, hogy ez segít az idővel való harmóniában kerésszel, a maga szimbolikus és praktikus módján.
2. Karra van ugyan az életben is, amit pánzzal meg lehet venni, de engemet most a kérekkarra teremtése érdekelt.

Ez a fajta kérekkarra ott van a meg nem nyilvánult világban, ahol azonban nem tud úgy ott lenni, mint kérekkarra, hanem csak úgy, mint a karraival kapcsolatos összes szellemi, mentális, kápi, fogalmi stb. éle instabil transzmutációs vagyis egykés, úgy, mint:

-időmórkészlet

-az időmórkés élemtörténe (a válasszal egyétt: hogy eligazodhassunk az időben, hogy be tudjuk osztani, hogy szimolni tudjunk vele stb.)

-magának egy karraival valamilyen éleesebb vagy akár elmosdottabb képe

-egy arra viselőnek éleése

-az én metafizikai indoklatom (miért kell nekem egy karra)

-az idővel, az időmórkéssel, időbeosztással kapcsolatos fogalmak, gondolatok, stb.

Nos, mindebből ami megvalósul, lehet, például, egy karra, ami persze nem a semmiből állt elő, hanem valahol valakik előkésztett. Ez nem jelenti feltétlenül azt, hogy csak jár megteremtett dolgokat lehet beszerezni és ezt még ráadásul teremtésnek is nevezni. Gondoljunk arra, hogy az a technológia, amellyel ma sorozatban járákat állthatnak elő, és elrhetőron osztogathatók, valamikor még nem volt megvalósult világ, vagyis a meg nem nyilvánult világban volt. De sok ember kérelm-kérelm és egyétt éleldolgoztak azon, hogy kéthozzáka a számkra adott, megnyilvánult világba. Én konkrétan nem dolgoztam ezen. De kell egy arra. Azt, hogy miért, mondtam. Én ez a lényeg, hogy a élemtörténe-re való választ kimondtam, mert itt járn a metafizikai fordulat. Nem biztos, hogy indoklásomnak egy arra felel meg. Lehet, hogy arra is szerepelhet benne, lehet, hogy annyira nem is fontos. Ha nem fontos, attól még lehet, hogy meglesz az arra is, azonban utálag esetleg beláthatom, hogy amit el akarok érni, abban valószínűleg az arra nem is jártszik lényeges szerepet.

Az, hogy a karraival csak úgy, áthozzam a meg nem nyilvánult világba, a kékonkréttá való világba, vagyis úgy mond materializáljak egy ráit, ki van zárva. A meg nem nyilvánult világban, amit egyesek a semmivel, vagy a nem-léttel azonosítanak, nincs olyan, ami egy konkrét, adott karra olyan előformája lenne, amire csak hipp-hopp, csak jár kell adni egy máigikus technika segítségével az anyagi ruhát, s jár kész is a karra.

Ha mégis elhiszi valaki, s tényleg ilyen élevalógos tapasztalatai is vannak, arra kellene felelőnie, hogy világghatárainak szubjektív tényleg olyan mádon mádos-totta, amelynek kapcsán fennáll az a veszély, hogy a világógos nem fogja többé megkérlelni a világógosnak tényleg. Nagyon fontos ez. Sokkal jobb, márvadbb világógosnak tartani azt, hogy ráik, mint időmórkés eszközök úgy lehetségesek, ha valaki vagy valakik azokat előkésztik. Mindez nem jelenti azt, hogy az ember nem vehet részt a teremtésben.

Az is részt vesz valamilyen mádon a teremtésben, aki az rákat készíti.

Van a valóságoknak egy objektív-része is, ennek megvan a maga tárgyviszonyrészlege, és ha korrekt akarok maradni, akkor figyelembe kell ezt is vegyem, ezzel is számolnom kell.

Mivel indokolhatom meg azt, hogy én a létezőemből egy konkrét akarok teremteni?

Hazudni magamnak. Indoklásom hazugság lenne, mert valójában egy májgikus hatalommal szeretnék rendelkezni, amely akár rájra is teremt (de teremthet akár egyebet is, hiszen egy teremtmény májgikus hatalomnak mit számít az, hogy rára, komputer, szívmegbénító, ház, idom, idomok, idombeosztás, információfeldolgozás, földi életünk során valószínűleg kényelmes elszállás, lakhely stb.).

Tehát, amennyiben hazug az indoklásom, akkor jobb, ha nem sikerül rájra teremtenem, mert ha igen, s elém pottyán egy rára- akkor alaposan el kell gondolkoznom a valósággrárl, ennek határjáról, valamint az ezekhez való viszonyomról. Lehetséges, hogy egy rájra lássak magam elé pottyani, az is lehetséges, hogy ezt tényleg ember is ugyanögy lással, de káros szellem szűp, nem kérek sem az ilyen valósággrárl, sem az ilyen teremtményből. Megelégedek azzal, hogy az rájra káros szűp-tik és megelégedek azzal, hogy ez májgikus rájra ki a teremtményben való részvétel, de ami májgikus fontosabb, a teremtmény lényegének megörökösöte. Hiszen az ember az örök is állhat a teremtmény forrásánál, hogy teremthessen, és ezzel egyáltalán az örök is- és ez ugyanolyan fontos-, hogy megörökösse a teremtményt.

Amint ártam, a való teremtmény és a való is adja meg a teremtmény lényegét, örökletet. Nekem az a fontos, hogy számomra:

- miben áll egy rára- az összes ezzel kapcsolatos kép, gondolat, fogalom, tárgyszófogalom
- miért kell nekem az rára- metafizikai indoklat, nevezetesen, hogy harmóniában akarok kerülni az idommal

Az észlelésem káros rárl metafizikai gyökér, a rendelkezésemre álló kápek, gondolatok, fogalmak, valamint az indoklatom szerint (amelyek egyáltalán egyben a teremtményben való részvétel fokozatát is jelzi, hiszen minél gazdagabb, fogalmi, gondolati, kápi világgal rendelkezem és az indoklatom minél helytelibb, annál inkább kezebb léleki szemem elött - a kékek-véjnt rára képe), akár azt is mondhatjuk, hogy egy adott mentális tartományban megteremtettem az rájra. Erre fel, szépen elmegyek és veszek egy rájra az életben. Hol éppen a teremtmény? Ha ajándékba kapok egyet, akkor májgikus lehet azt mondani, olyan örökben teremtmény volt, hogy legalább észlelésem azt a helyzetet, amikor valaki valahol egy májgikus által elkészített rájra adott nekem, ajándékba.

A teremtmény ott van, az életből vészt rára metafizikailag lehangolt páldájára visszatérve, hogy valójában nem egy konkrét akarok megteremteni, hanem egy olyan állapotot, amelyben harmóniában vagyok az idommal- a teremtményt megindokoló metafizikai indoklásomnak megfelelően.

Az ember inkább állapotokat teremt, mintsem konkrét dolgokat.

A konkrét dolgokat az adottság- valóságig káros lényeg-élemből készített kombinálja, mint pl. egy konkrét.

Olyan állapotot, amelyben kevésbé vagy akár örökletűen fontos; vlik az idommal szemben, teremthet az ember.

Itt megadhatja azokat a szavakat, gondolatokat, amely az idommal, az idombeosztás fontosságát, vagyis metafizikai indoklatát fejezi ki. Ez az, amit fontos tudni. Ha ezt tudja, már elenyésző fontosságú vlik, hogy lesz-e konkrét rájra, amivel az idommal szemben, mert biztosan, hogy lesz, mert ha nem kap ajándékba, akkor párnából vészt vlik egyet. Ha sehogyan nem készítesz, mert páldájul nem jut rá; párná, májgikus elgondolkozhat metafizikai indoklata helytelen valósággrárl.

Amikor az ember állapotokat teremt, akkor a fogalmak, a képek, a teremtés metafizikai, szellemi gyökerei mintegy ¼késbe lépnek, a maguk konkrét alakot nem állítva valóságban a cefelbrednek. Az azt az állapotot kezdik kialakítani, a megnyilvánult valóságba vinni, amit az ember cefelbrestett.

Nyilván, hogy nem létezik olyan metafizikai gyök, amely egy konkrét Á-ra meg nem nyilvánult eláformája, de létezik olyan metafizikai gyök, amely a ezt mondja el, hogy a számunkra májr adott valóság elemeiből hogyan lehet egy időrésre alkalmas szerkezetet készíteni. Hogy ilyen van, arra onnan tudunk visszavetkezteni, hogy valamikor nem voltak Á-ik, aztán lettek. Ha ez nem elég meggyőző, mert nincs bizonyítás arra, hogy volt olyan időszak, amikor nem volt Á-ra, akkor mondhatjuk azt, hogy biztosan volt olyan időszak, amikor az embernek halvány fogalma sem volt arra vonatkozóan, hogy elektromos-digitális szerkezetekkel, Á-ikkal is lehet időt mérni. Aztán a gondolat, a lehetőség a megfogant az emberben és meg is valósult, azaz el is készített ilyen szerkezeteket.

A lényeg mindig az marad, hogy van olyan állapot, amelyben van idő és fontos a vilhat, hogy ezt mérjük, beosszuk. Az erre alkalmas eszközök elkészítése májr egy májsodik mozzanat, nem kevésbé fontos, ugyan, mint az első, de mindenképpen az alapállapot elsődleges valóságában a gyazottan jelenik meg.

A gy teljesen értelmetlen, hogy valaki májgikus hatalmak segítségével teremt, materializál egy Á-ít. Féllelesleges, de esetenként inkább a misztifikáció. Ha sikerül is ilyesmi valakinek, valójában nem egy Á-ít teremtett, hanem egy olyan állapotot, amelyben vissza lehet léni teremtés, vagy májgikus hatalmakkal. Ennek pedig beláthatatlan következményei vannak. Késlekedően fogalmazva, az illető ember egyszerűen belemerülhet az ilyesfajta teremtésbe, amely állapot-gondolom- egy ember számára sem kívánatos, megvalósításra érdemes állapot.

Ezért hangsúlyozom, hogy az ember a meg nem nyilvánult és a megnyilvánult valóság határán állva, tulajdonképpen egészen állapotokat hoz a megnyilvánult valóságba. Ezeknek az állapotoknak szíbeli, fogalmi, gondolatbeli s egyben tartalma van, amelyeknek lényegi központjuk szízfoglaláan szíva nem más, mint: az illető állapot logosza, így, az állapotot megteremtés egyben megnevezés, értelmében megvilágítás, amely nem úgy szí, mint például az a rára, hanem az egészen állapot alaplogosza, így, szava. Ilyen a állapotnevet nem igazán tudunk, csak a rbesok, például:

- állapot, amelyben az idő mórse fontos
- az időrés eszköze, célja
- az idővel való harmóniában a cefelbred
- maga az idő képzete, fogalma
- az események egymásutánisága
- magának az Á-iknak a cefelbred
- az a rzet, amikor az időt mér, az emlékek, amikor az időt mértem
- idővel kapcsolatos r-ésok- pontosság, sietés, elésés stb., stb.

Mindennek van egy lényegibb sár-ése, mondjuk:

- aAz ember az időben
- aEmber, akinek fontos az idő
- aAz időt mér ember stb.

Ez persze nem magának az állapotnak a neve, nem az állapotot teremtés megnevezés szí, ige, logosz, hanem ennek csak a bb-kevésbé sikeres r-ésai. Egyelőre be kell mérjük ezzel. Ennek is van valamennyi logosztartalma és ereje. Beláthat, hogy az aAz ember az időben,

â€œEmber, akinek fontos az idÅµâ€•, â€œAz idÅµt mÅ©rÅµ emberâ€• Å¡llapotleÅ-rÅ¡ sok sokkal tÅ¡gabb szellemi horizonttal rendelkeznek, mint a â€œKarÅ³rÅ¡t viselÅµ emberâ€•, vagy, mint a â€œKell nekem egy karÅ³raâ€•, â€œEgy karÅ³rÅ¡t akarokâ€•, â€œLesz egy karÅ³rÅ¡mâ€• stb.

Az a kÅ-sÅ©let, hogy minÅ©l Å©lesebben elkÅ©pzelve egy karÅ³ra kÅ©pÅ©t Å©s ehhez mÅ©g mÅ¡gikusán hatÅ³ szavakat mondogatunk pozitÅ-v eredmÅ©nnyel jÅ¡rhat, csak az a baj, hogy a teremtÅ©s metafizikai lÅ©nyegÅ©nek megÅ©rtÅ©sÅ©hez nem visz kÅ¡zelebb. â€œBeidÅ©zhet magÅ¡nakâ€• az ember egy karÅ³rÅ¡t, de nem Å©rti meg azt az Å¡llapotot, amelyben a karÅ³rÅ¡jÅ¡val mÅ©regeti az idÅµt. Metafizikai igÅ©nnyel akkor lÅ©pek fel- a karÅ³ra pÅ©ldÅ¡jÅ¡nÅ¡l maradvá- ha az Å¡llapot, vagy Å¡llapotok egÅ©szÅ©t meg akarom Å©rteni. Vagyis olyan Å¡llapotot akarok teremteni, amelyben vilÅ¡gossÅ¡ vÅ¡lnak szÅ¡momra az idÅµvel kapcsolatos kÅ©rdÅ©sek Å©s ezeknek lehetsÅ©ges megvÅ¡laszolásai. Å•gy, egyÅ¡ltalÅ¡n nem kÅ¡telezÅµ, hogy pontosan egy karÅ³ra kell ehhez. Lehet, egy olyan kÅ¡nyv, amely egy-kÅ©t, a kÅ©rdÅ©semmel kapcsolatos mÅ©rvadÅ³ informÅ¡ciÅ³t ad, tÅ¡bbet Å©r- ilyen szempontbÅ³l- mint egy egÅ©sz karÅ³ra-gyÅ¡jtemÅ©ny.

MÅ©g mindig marad egy lÅ©pÅ©s. A metafizikai indoklat. MiÅ©rt kell nekem olyan Å¡llapot, amelyben jobban megÅ©rthetem az idÅµt? Ugyanaz az indoklÅ¡s itt is Å©rvÅ©nyes lehet, ami egy karÅ³ra â€œmegteremtÅ©sÅ©nekâ€• szÅ¡ndÅ©kÅ¡nÅ¡l szerepelt. AzÅ©rt akarom egyÅ¡ltalÅ¡n jobban megÅ©rteni az idÅµ lÅ©nyegÅ©t, mert Å©gy gondolom, ha jobban megÅ©rtem, akkor jobban is tudok harmÅ³niÅ¡ba, Å¡sszhangba kerÅ¡lni, egyÅ¡ttlÅ©tezni, egyÅ¡ttlÅ©lni vele, mÅ¡rmint az idÅµvel. Hogy mindezt miÅ©rt? AzÅ©rt, mert nem akarok az â€œaz idÅµre valÅ³ tekintettel nem-levÅ©sâ€• Å¡llapotÅ¡ba Å©s egyben tÅ©vedÅ©sÅ©be esni, hiszen, bÅ¡r lehet, hogy vannak â€œeidÅµfÅ¡lÅ¡ttiâ€• Å¡llapotok, itt, a fÅ¡ldi Å©letÅ¡nkben fontosak azok a tÅ©nyezÅµk (Å¡llapot-tÅ©nyezÅµk), amelyeket az idÅµ fogalmÅ¡nak, mÅ©rÅ©sÅ©nek, beosztÅ¡sÅ¡nak stb. segÅ©tsÅ©gÅ©vel adunk (teremtÅ¡nk) meg.